ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 6ης ΜΑΪΟΥ 1982 [1]

Wünsche Handelsgesellschaft κατά Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας (αἴτηση τοῦ Bundesverwaltungsgericht γιά τήν ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως)

«Μέτρα διασφαλίσεως — Κονσέρβες μανιταριῶν»

Ὑπόθεση 126/81

Περίληψη

Γεωργία — Κοινή ὀργάνωση ἀγορᾶς — Μεταποιημένα ὀπωροκηπευτικά προϊόντα — Μέτρα διασφαλίσεως κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν — Ἐξουσία ἐκτιμήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς — Κανονισμοί 1412/76 καί 2284/76 — Κύρος
(Κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς 1412/76 καί 2284/76)

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς καταστάσεως τῆς ἐν λόγω ἀγορᾶς, δέν εἶναι δυνατό νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, ἐκτιμώντας κατά τήν ἔκδοση τῶν κανονισμῶν 1412/76 καί 2284/76 περί λεπτομερειῶν ἐφαρμογῆς τῶν ἐφαρμοστέων κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν μέτρων διασφαλίσεως ὅτι δέν συνέτρεχε λόγος καταργήσεως τῶν ληφθέντων τό 1974 μέτρων διασφαλίσεως, ἐνήργησε ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας ἐκτιμήσεως πού διαθέτει.

Στήν ὑπόθεση 126/81,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τοῦ Bundesverwaltungsgericht μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰτοῦντος δικαστηρίου μεταξύ

Wünsche Handelsgesellschaft, Ἀμβοῦργο,

καί

Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τό Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, Φραγκφούρτη ἐπί τοῦ Μάιν,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως περί τοῦ κύρους ὁρισμένων κοινοτικῶν μέτρων διασφαλίσεως κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν ἀπό τρίτες χῶρες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς O. Due, πρόεδρο τμήματος, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενική εἰσαγγελεύς: S. Rozès
γραμματεύς: M. Petersen, εἰσηγητής τοῦ Δικαστηρίου

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού ὑπεβλήθησαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, συνοψίζονται ὡς ἀκολούθως:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη Wünsche Handelsgesellschaft, ἐμπορική ἐπιχείρηση εἰσαγωγῶν, εἰσάγει, μεταξύ ἄλλων, κονσέρβες μανιταριῶν ἀπό τρίτες χῶρες. Μέ ἐπιστολή τῆς 9ης Ἰουλίου 1976, ἐζήτησε ἀπό τήν καθ' ἧς στήν κυρία δίκη τήν χορήγηση ἀδείας εἰσαγωγῆς 1 000 τόννων κονσερβῶν μανιταριῶν προελεύσεως Ταϊβάν. Ἡ καθ' ἧς ἡ προσφυγή στήν κυρία δίκη, μέ ἀπόφασή της τῆς 15ης Ἰουλίου 1976, ἀπέρριψε τήν αἴτηση αὐτή στηριζομένη στίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 2107/74 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 8ης Αὐγούστου 1974, περί μέτρων διασφαλίσεως κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν (ABl. L 218, σ. 54).

Ἡ Wünsche, ὕστερα ἀπό ἔνσταση πού δέν εὐδοκίμησε, ἄσκησε προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Verwaltungsgericht τῆς Φραγκφούρτης. Μετά ὅμως τήν κατάργηση, ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1977, τῶν μέτρων διασφαλίσεως, ἐχορηγήθη ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια εἰσαγωγῆς. Ἐν τούτοις, ἡ Wünsche ἐπέμεινε στήν συνέχιση τῆς κυρίας δίκης, ζητώντας νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ καθ' ἧς στήν κυρία δίκη ὑπεχρεοῦτο νά κάνει δεκτή τήν αἴτησή της τῆς 9ης Ἰουλίου 1976. Ἡ Wünsche ὑποστηρίζει ὅτι οἱ συνθῆκες πού δικαιολο-

γοῦσαν τήν θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως εἶχαν παύσει νά ὑφίστανται μετά τήν 1η Ἰουλίου 1976.

Μέ ἀπόφαση τῆς 25ης Ἰουλίου 1978, τό Verwaltungsgericht ἀπέρριψε τήν προσφυγή ὡς ἀδάσιμη, κρίνοντας ὅτι ἡ Ἐπιτροπή εἶχε θεσπίσει νομίμως τά μέτρα διασφαλίσεως.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ Wünsche ἄσκησε Revision ἐνώπιον τοῦ Bundesverwaltungsgericht, χωρίς νά διέλθει ἡ ὑπόθεση ἀπό τούς ἐνδιαμέσους βαθμούς δικαιοδοσίας, ἰσχυριζομένη ὅτι τό Verwaltungsgericht τῆς Φραγκφούρτης δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη του τό ἐφαρμοστέο ἐν προκειμένω κοινοτικό δίκαιο.

2. Τό ἄρθρο 1 τοῦ προαναφερομένου κανονισμοῦ 2107/74, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1869/75 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975 (ABl. L 190, σ. 23), ὁρίζει γιά τό ἔτος 1976 ὅτι

«γιά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν ἀπαιτεῖται ἡ προσκόμιση ἀδείας εἰσαγωγῆς πού πρέπει νά ἔχει ζητηθεῖ πρό τῆς ἐνάρξεως τοῦ τριμήνου στό ὁποῖο ἀναφέρεται».

Συμφώνως πρός τό ἄρθρο 3 τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπή ἐπιφυλάσσεται νά περιορίσει τίς εἰσαγωγές βάσει ποσοστοῦ ἐπί μιᾶς ποσότητος ἀναφορᾶς, ἀναλόγως πρός τήν ἐξέλιξη τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς:

«1. Ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τίς ποσότητες προϊόντων γιά τίς ὁποῖες χορηγεῖται ἄδεια εἰσαγωγῆς προσδιορίζοντας τό ἐφαρμοστέο ποσοστό ἐπί τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς πού ὁρίζεται γιά κάθε αἰτοῦντα καί γιά κάθε περίοδο γιά τήν ὁποία χορηγεῖται ἡ ἄδεια.

Ἡ ποσότης αὐτή ἀναφορᾶς ἰσοῦται πρός τήν ποσότητα κονσερβῶν μανιταριῶν πού εἰσήχθησαν ἀπό τόν αἰτοῦντα ἐντός τῆς Κοινότητος κατά τό 1973, κατά τήν διάρκεια κάθε περιόδου πού ἀντιστοιχεῖ πρός τούς μῆνες πού ἀναγράφονται στήν αἴτηση...»

Οἱ κανονισμοί 1412/76 καί 2284/76 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 18ης Ἰουνίου καί τῆς 21ης Σεπτεμβρίου 1976, περί καθορισμοῦ τοῦ ἐφαρμοστέου ἐπί τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς ποσοστοῦ κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ συστήματος ἀδειῶν εἰσαγωγῆς κονσερβῶν μανιταριῶν (ABl. L 158, σ. 37 καί L 258, σ. 5), καθώρισαν τό ἐν λόγω ποσοστό σέ 70 % τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς γιά τίς εἰσαγωγές κατά τό τρίτο τρίμηνο τοῦ 1976 καί σέ 100 % γιά τίς εἰσαγωγές κατά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1976. Κατά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1976 τό ποσοστό ἀνήρχετο σέ 55 % καί κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ ἰδίου ἔτους σέ 40 %.

Στήν συνέχεια, ἡ Ἐπιτροπή μέ τόν κανονισμό 3096/76, τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1976 (ABl. L 348, σ. 26), κατήργησε ὁριστικῶς τόν κανονισμό 2107/74 ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977.

Οἱ δύο τελευταῖες αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 1412/76 ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἐφαρμογή τῶν μέτρων διασφαλίσεως ὑπό τίς προϋποθέσεις πού ἀναφέρονται ἀπό τούς ἀνωτέρω κανονισμούς ἐπέφερε, ὅσον ἀφορᾶ τά μανιτάρια καλλιεργείας, κάποια ἄνοδο τῶν τιμῶν τῶν κοινοτικῶν καί τῶν προερχομένων ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντων καθώς καί αἰσθητή μείωση τῶν ἀποθεμάτων ἐντός τῆς Κοινότητος.

Ἐν ὄψει αὐτῆς τῆς καταστάσεως φαίνεται σκόπιμο νά αὐξηθεῖ τό ἐφαρμοστέο ἐπί τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς ποσοστό γιά τίς εἰσαγωγές μανιταριῶν καλλιεργείας ἀπό τρίτες χῶρες ἐξασφαλίζοντας συγχρόνως ὅτι ἡ ἀγορά τῆς Κοινότητος δέν θά ὑποστεῖ σοβαρές διαταραχές ἐξ αἰτίας τῶν εἰσαγωγῶν αὐτῶν.»

Τό ἄμεσο νόμιμο ἔρεισμα τοῦ ὑπό κρίση κανονισμοῦ 2107/74 εἶναι ὁ κανονισμός 1427/71 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 2ας Ἰουλίου 1971, περί θεσπίσεως μέτρων διασφαλίσεως

στόν τομέα τῶν μεταποιημένων ὀπωροκηπευτικῶν ABl. L 151, σ. 5). Ὁ κανονισμός αὐτός ἀντικατεστάθη ἀπό τόν κανονισμό 1927/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, περί ρυθμίσεως τοῦ ἐμπορίου μεταποιημένων ὀπωροκηπευτικῶν προϊόντων μέ τρίτες χῶρες (ABl. L 198, σ. 7). Τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνει κατά λέξη τούς σχετικούς μέ τήν καθιέρωση τῶν μέτρων προστασίας θεμελιώδεις κανόνες τοῦ κανονισμοῦ 1427/71:

«1. Ἐάν ἐντός τῆς Κοινότητος ἡ ἀγορά ἑνός ἤ περισσοτέρων προϊόντων, στά ὁποῖα ἀναφέρεται τό ἄρθρο 1 παράγραφος 1, ὑφίσταται ἤ ἀπειλεῖται νά ὑποστεῖ ἐξ αἰτίας τῶν εἰσαγωγῶν ἤ τῶν ἐξαγωγῶν σοβαρές διαταραχές πού δύνανται νά θέσουν σέ κίνδυνο τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης, εἶναι δυνατό νά ἐφαρμοσθοῦν στίς συναλλαγές μέ τίς τρίτες χῶρες κατάλληλα μέτρα μέχρις ὅτου ἐκλείψει ἡ διαταραχή ἤ ἡ ἀπειλή διαταραχῆς.

Τό Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκδίδει, κατά τήν προβλεπομένη ἀπό τό ἄρθρο 43 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης διαδικασία ψηφίσεως, τίς διατάξεις περί ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης παραγράφου καί καθορίζει τίς περιπτώσεις καί τά ὅρια ἐντός τῶν ὁποίων τά Κράτη μέλη δύνανται νά λαμβάνουν μέτρα διασφαλίσεως.»

3. Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 1928/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, τό ὁποῖο καθορίζει τίς λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων διασφαλίσεως στόν τομέα τῶν μεταποιημένων ὀπωροκηπευτικῶν (ABl. L 198, σ. 11), ὁριζει ὅτι:

«γιά νά ἐκτιμηθεῖ ἐάν ἐντός τῆς Κοινότητος ἡ ἀγορά ἑνός ἤ περισσοτέρων προϊόντων, στά ὁποῖα ἀναφέρεται τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 865/68, ὑφίσταται ἤ ἀπειλεῖται νά ὑποστεῖ ἐξ αἰτίας τῶν εἰσαγωγῶν ἤ τῶν ἐξαγωγῶν σοβαρές διαταραχές πού δύνανται νά θέσουν σέ κίνδυνο τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης, λαμβάνονται ἰδίως ὑπ' ὄψη:

α) ὁ ὄγκος τῶν πραγματοποιημένων ἤ προβλεπομένων εἰσαγωγῶν ἤ ἐξαγωγῶν·

β) τά διαθέσιμα προϊόντα στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος·

γ) οἱ ἐφαρμοζόμενες τιμές στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος γιά τά ἐγχώρια προϊόντα ἤ ἡ προβλεπομένη ἐξέλιξη τῶν τιμῶν αὐτῶν καί ἰδίως ἡ τάση ὑπερβολικῆς πτώσεως ἤ ἀνόδου τους σέ σχέση πρός τίς τιμές τῶν τελευταίων ἐτῶν·

δ) οἱ ἐφαρμοζόμενες τιμές στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος, πού ὑπολογίζονται ἐπί τῆς αὐτῆς συγκριτικῆς βάσεως, γιά τά προερχόμενα ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντα καί ἰδίως ἡ τάση ὑπερβολικῆς πτώσεώς τους, ἐάν ἡ ἀναφερομένη στήν ἀρχή κατάσταση ὀφείλεται στίς εἰσαγωγές».

Ὅταν παρουσιάζεται ἡ κατάσταση, στήν ὁποία ἀναφέρεται τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1927/75 τοῦ Συμβουλίου, τό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 στοιχεῖο α) τοῦ κανονισμοῦ 1928/75 ἐπιτρέπει τήν μή χορήγηση ἀδειῶν εἰσαγωγῆς γιά προϊόντα προερχόμενα ἀπό τρίτες χῶρες. Ἐν τούτοις, κατά τό ἄρθρο 2 παράγραφος 2 πρῶτο ἐδάφιο, τά μέτρα αὐτά «λαμβάνονται μόνον κατά τό μέτρο καί γιά τήν διάρκεια πού εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα».

4. Τό Bundesverwaltungsgericht, θεωρώντας ὅτι ἡ ἐνώπιόν του ἐκκρεμούσα διαφορά θέτει θέματα κοινοτικοῦ δικαίου, ἀπεφάσισε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, νά ἀναβάλει τήν ἔκδοση ὁριστικῆς ἀποφάσεως καί νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Ὁ κανονισμός (ΕΟΚ) 2107/74 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 8ης Αὐγούστου 1974, περί

μέτρων προστασίας κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν (ABl. L 218, σ. 54) παραβαίνει, καθ' ὅσον διετηρήθη ἐν ἰσχύι πέρα ἀπό τίς 30 Ἰουνίου 1976, τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1927/75 τοῦ Συμβουλίου τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, περί ρυθμίσεως τοῦ ἐμπορίου ἐπεξεργασμένων ὀπωροκηπευτικῶν προϊόντων μέ τρίτες χῶρες (ABl. L 198, σ. 7) σέ συνδυασμό μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1928/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, περί θεσπίσεως τῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων ὡς πρός τά μέτρα διασφαλίσεως γιά ἐπεξεργασμένα ὀπωροκηπευτικά προϊόντα (ABl. L 198, σ. 11);»

5. Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς τοῦ Bundesverwaltungsgericht ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 25 Μαΐου 1981.

Συμφώνως πρός τό ἄρθρο 20 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου, ἔγγραφες παρατηρήσεις κατετέθησαν ἀπό τήν προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν D. Ehle, δικηγόρο Κολωνίας καί ἀπό τήν Ἐπιτροπή, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν M. Hilf, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τῆς γενικῆς εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Τό Δικαστήριο, ὅμως, ἐζήτησε ἀπό τούς διαδίκους στήν κυρία δίκη νά ἀπαντήσουν ἐγγράφως ἐπί ὁρισμένων ἐρωτημάτων πρίν ἀπό τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση.

Μέ διάταξη τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1981 τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ἀναθέσει τήν ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως στό δεύτερο τμῆμα.

II — Ἔγγραφες παρατηρήσεις πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

1. Ἡ *Wünsche* προβάλλει ὅτι οἱ σοβαρές διαταραχές στήν ἀγορά κονσερβῶν μανιταριῶν εἶχαν παύσει νά ὑφίστανται ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1976 τό ἑξαδύτερο. Ἀντί γιά διαταραχές, ἡ γερμανική ἀγορά ὑπέφερε ἀπό ἀνεπάρκεια. Ἐπί τῶν διαφόρων κριτηρίων ἐκτιμήσεως πού ἀπαριθμοῦνται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 1928/75, ἡ Wünsche κάνει τίς ἑξῆς παρατηρήσεις.

Ὄγκος τῶν πραγματοποιημένων ἤ προβλεπομένων εἰσαγωγῶν

Οἱ στατιστικές τῶν εἰσαγωγῶν ἀπό τήν Ταϊβάν ἐξελίχθησαν ὡς ἑξῆς: 15 808 τόννοι τό 1974, 18 174 τόννοι τό 1975, 7 830,8 τόννοι τό 1976.

Κατά τό 1976, συνεπῶς, τό σύνολο τῶν εἰσαγωγῶν εἶχε πτώση περίπου κατά 40 % τοῦ συνόλου τοῦ προηγουμένου ἔτους. Ἡ τελευταία ἐλευθερωμένη παρτίδα ἐπωλήθη καί ἐτέθη σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία κατά τήν περίοδο 1975-1976 στήν Ταϊβάν τήν 1η Ἀπριλίου 1976. Πλήν ἑνός ὑπολείμματος 350 τόννων περίπου, ἡ Ταϊβάν δέν ἦταν σέ θέση νά προμηθεύσει ἄλλες κονσέρβες μανιταριῶν πρίν ἀπό τήν νέα συγκομιδή πού γίνεται τόν Δεκέμβριο καί τῆς ὁποίας οἱ πρῶτες εἰσαγωγές πραγματοποιοῦνται τό ἐνωρίτερο κατά τόν Φεβρουάριο-Μάρτιο.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν Κορέα, οἱ στατιστικές τῶν εἰσαγωγῶν εἶναι οἱ ἑξῆς: 6 102,5 τόννοι κατά τό 1974, 2 698,9 τόννοι κατά τό 1975 καί 1 898 τόννοι κατά τό 1976.

Κατά τό πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1976 ἄρχισε νά διαγράφεται σημαντική μείωση τῶν παραδιδομένων ποσοτήτων. Ἀπό τοῦ Ἰουνίου 1976 δέν ἐγνωστοποιήθη καμμία προσφορά προερχομένη ἀπό τήν Κορέα.

Οἱ στατιστικές τῶν εἰσαγωγῶν ἀπό τήν Λαϊκή Δημοκρατία τῆς Κίνας ἔχουν ὡς ἑξῆς: 21 568,4 τόννοι κατά τό 1974, 16 291,4 τόννοι κατά τό 1975 καί 16 183,7 τόννοι κατά τό 1976. Ἡ Λαϊκή Δημοκρατία τῆς Κίνας παρέδωσε κατά τό 1976 περίπου τήν ἴδια ποσότητα μέ τό 1975.

Λόγω τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς τῶν τρίτων χωρῶν νά προμηθεύσουν, ὁρισμένοι εἰσαγωγεῖς συνήντησαν δυσχέρειες ἀκόμη καί στό νά ἐξαντλήσουν τίς ἄδειες εἰσαγωγῆς πού τούς εἶχαν χορηγηθεῖ γιά τό τρίτο καί τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1976.

Κατά τήν Wünsche, εἶναι συνεπῶς βέβαιο ὅτι δέν ὑφίστατο πλέον καμμία ἀπειλή σοβαρῆς διαταραχῆς ἐξ αἰτίας τῶν εἰσαγωγῶν, τουλάχιστον ἀπό 1ης Ἰουλίου 1976. Στήν πραγματικότητα, ἡ ἀπειλή αὐτή εἶχε ἤδη παύσει νά ὑφίσταται ἀπό 1ης Μαρτίου 1976.

Διαθέσιμες ποσότητες στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος

Στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος μόνη ἡ Γαλλία, τουλάχιστον κατά τήν ἐν λόγω περίοδο, ἔκανε ἐξαγωγές. Ἡ Ὁλλανδία εἶχε παράγει οὐσιαστικῶς μόνον τρίτης διαλογῆς μανιτάρια, συσκευασμένα σέ γυάλινα δοχεῖα, τά ὁποῖα ἐπωλοῦντο ὡς εἰδικό προϊόν. Ἡ Wünsche δέν ἔλαβε καμμία προσφορά ἐκ μέρους γάλλων προμηθευτῶν πρίν ἀπό τόν Φεβρουάριο τοῦ 1977. Ἄλλοι γερμανοί χονδρέμποροι ἔλαβαν προσφορές προερχόμενες ἀπό τήν Γαλλία μόνον κατά τό δεύτερο καί τρίτο τρίμηνο τοῦ 1977. Ἄλλωστε, ἡ ἐξακολούθηση τῆς παραδόσεως ἐμπορευμάτων προερχομένων ἀπό τήν Γαλλία συναντοῦσε ἀπό τόν Φεβρουάριο τοῦ 1976 πολλές δυσχέρειες.

Ὅλα αὐτά τά περιστατικά ἀποδεικνύουν, κατά τήν Wünsche, ὅτι, τουλάχιστον κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου ἕως 31 Δεκεμβρίου 1976, καμμία ποσότητα ἤ, ἐν πάση περιπτώσει, μόνον ἀνεπαρκεῖς ποσότητες προσεφέρθησαν στήν ἐσωτερική ἀγορά τῆς Κοινότητος.

Ὑφιστάμενες τιμές γιά τά ἐγχώρια προϊόντα στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος

Ἀπό τοῦ Ἰουλίου-Αὐγούστου 1974 μέχρι τοῦ Ἰουλίου-Αὐγούστου 1976 οἱ τιμές αὐξήθηκαν κατά 90 % καί 100 %. Ἡ ρήτρα διασφαλίσεως πού ἐθεσπίσθη τό 1974 εἶχε ὡς συνέπεια στήν γερμανική ἀγορά τήν ὑπέρμετρη αὔξηση τῶν τιμῶν τῶν κονσερβῶν μανιταριῶν πού παρήχθησαν ἐντός τῆς Κοινότητος, πράγμα τό ὁποῖο δέν ἀνταπεκρίνετο στούς στόχους της.

Οἱ τιμές ηὐξήθησαν κατά 30 % περίπου μεταξύ Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1975 καί Ἰουνίου-Ἰουλίου 1976. Κατά τήν γνώμη τῆς Wünsche, ἡ ὑπερβολική ἄνοδος τῶν τιμῶν ἔπρεπε νά ἀντιμετωπισθεῖ μέ τήν ἄμεση ἄρση τῶν μέτρων διασφαλίσεως.

Ὑφιστάμενες τιμές γιά τά προϊόντα τρίτων χωρῶν στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος

Οἱ τιμές τῶν προερχομένων ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντων ἐσημείωσαν ἐπίσης αὔξηση κατά τό 1976, σέ σχέση τόσο πρός τό 1974 ὅσο καί πρός τό 1975. Σέ σχέση πρός τό 1974 οἱ τιμές τῶν εἰσαγομένων ἀπό τήν Ταϊβάν κονσερβῶν μανιταριῶν ηὐξήθησαν μερικῶς ἕως 80 %. Σέ σχέση πρός τό 1975, ἡ ἄνοδος τῶν τιμῶν πρέπει νά ὑπολογισθεῖ σέ 40 % περίπου. Ἡ Ταϊβάν, μάλιστα, κατόπιν ὑποδείξεως τῆς Ἐπιτροπῆς, αὔξησε κατά 15 % τίς τιμές γιά τίς ποσότητες πού ἀπεστάλησαν κατά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1976. Στήν συνέχεια, οἱ τιμές ὑπέστησαν ἀκόμη ἐπίσημη ἄνοδο κατά 25 %. Οἱ κορεάτες καί κινέζοι παραγωγοί κονσερβῶν μανιταριῶν εὐθυγραμμίσθησαν μέ αὐτό τό ἐπίπεδο τιμῶν.

Ἐλλείψει σοβαρῆς διαταραχῆς ἤ ἀπειλῆς τέτοιας διαταραχῆς, οἱ στόχοι τοῦ ἄρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχεῖα α) ἕως γ) τῆς συνθήκης, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τούς παραγωγούς, δέν ἦταν δυνατόν, κατά τήν Wünsche, νά τεθοῦν σέ κίνδυνο. Ἀπεναντίας, ἡ Ἐπιτροπή παρεδίασε τούς σχετικούς μέ τήν προστασία τοῦ καταναλωτοῦ στόχους, πού ἀναφέρει τό ἄρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχεῖα δ) καί ε) τῆς συνθήκης. Πράγματι, δέν ἐξησφαλίσθη ὁ ἐφοδιασμός τοῦ καταναλωτοῦ σέ κονσέρβες μανιταριῶν οὔτε

ἠδύναντο οἱ καταναλωτές νά ἀγοράσουν τίς κονσέρβες αὐτές σέ λογικές τιμές.

Ἡ Ἐπιτροπή ὤφειλε νά περιορισθεῖ στήν ἐπιδίωξη τῶν στόχων τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης. Διατηρώντας τά μέτρα διασφαλίσεως πέρα ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1976, ἤσκησε, ἀντιθέτως, μονομερή προστατευτική πολιτική ὑπέρ τῶν γάλλων παραγωγῶν μανιταριῶν καί τῆς γαλλικῆς κονσερβοποιίας μανιταριῶν, πολιτική ἡ ὁποία δέν καλύπτεται πλέον ἀπό τό ἄρθρο 39 τῆς συνθήκης.

Καί ἐάν ὑποτεθεῖ ἀκόμη ὅτι ἡ Ἐπιτροπή διαθέτει εὐρεία ἐξουσία ἐκτιμήσεως γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ 1927/75 ἐντός τοῦ πλαισίου τῶν ἄρθρων 39 καί 40 τῆς συνθήκης καί τοῦ κανονισμοῦ 1928/75, στήν προκειμένη περίπτωση ἐνήργησε κατά κατάδηλο κατάχρηση τῆς ἐξουσίας αὐτῆς. Οἱ πραγματικές προϋποθέσεις ἔστω καί γιά ἕνα ἀπό τά κριτήρια ἐκτιμήσεως, πού ἀπαριθμεῖ τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, δέν ἐπληροῦντο πλέον μέχρι τήν 1η Ἰουλίου 1976 τό ὁραδύτερο.

Ἡ Wünsche ὑπογραμμίζει ὅτι τά μέτρα διασφαλίσεως ἔπρεπε νά εἶχαν καταργηθεῖ ἀπό τήν στιγμή πού ἐξέλειψαν οἱ διαταραχές στήν ἀγορά. Ὡς πρός αὐτό παραπέμπει στήν τετάρτη αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 1927/75, στό ἄρθρο 7, παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, στήν πρώτη αἰτιολογική σκέψη καί στό ἄρθρο 2, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 1925/73.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν ἠδυνήθη νά ἐνεργήσει συμφώνως πρός τήν προαναφερθεῖσα ἀρχή ἐπιτρέποντας τήν ἐξάντληση μέχρις 70 % καί ἔπειτα 100 % τῶν ποσοτήτων πού ἀνεγράφοντο στίς αἰτήσεις ἀδειῶν εἰσαγωγῆς. Πράγματι, ἡ ταχεία κατάργηση τῶν μέτρων διασφαλίσεως θά ἀπέτρεπε ἐπενέργειες διαφορετικές ἀπό τίς εὐκταῖες. Τό πλέον σοβαρό μειονέκτημα γιά τήν προσφεύγουσα συνίσταται στό ὅτι, ἐλλείψει ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ ἀδειῶν εἰσαγωγῆς ἐπ' ὀνόματί της, ἠναγκάσθη νά δεχθεῖ νά τῆς μεταβιβασθοῦν ἄδειες ἀπό ἄλλες ἐπιχειρήσεις γιά νά δυνηθεῖ νά εἰσαγάγει τό ἐμπόρευμα.

2. Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀναφέρει ὅτι ἡ στάση της πρέπει νά ἐκτιμηθεῖ σέ ἀναφορά πρός τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ἐθεσπίσθησαν τά μέτρα διασφαλίσεως (πρβλ. ἀπόφαση τῆς 5ης Μαΐου 1981, Dürbeck κατά Hauptzollamt Frankfurt am Main, 112/80, σκέψη 24). Θεωρεῖ ὅτι διαθέτει σημαντικό πεδίο ἐκτιμήσεως τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων. Παραμένει ἐλεύθερη νά λάβει ὑπ' ὄψη της ἄλλα στοιχεῖα ἀπό αὐτά πού ἀπαριθμοῦνται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 1928/75. Ὀφείλει μέν νά λάβει εἰδικῶς ὑπ' ὄψη της τά στοιχεῖα αὐτά, ἀλλά δύναται ἐπίσης νά λάβει μέτρα, μόλις ἐπισημανθεῖ ἔστω καί ἕνα στοιχεῖο περί ὑπάρξεως κάποιας σοβαρῆς ἀπειλῆς. Πέρα ἀπό αὐτό, ὀφείλει νά περιορίζει ἤ νά καταργεῖ μέτρα ὅταν δέν εἶναι πλέον ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Οἱ διαπιστώσεις τῆς Wünsche δέν ἀνταποκρίνονται πρός τήν εἰκόνα πού εἶχε ἡ Ἐπιτροπή γιά τήν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς πρίν θεσπίσει τά ἐπίμαχα μέτρα. Οἱ ἐκτιμήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς τήν ἐποχή ἐκείνη ἐπεβεβαιώθησαν ἀπό τήν μεταγενέστερη πραγματική ἐξέλιξη τῆς ἀγορᾶς. Στήν συνέχεια, ἡ Ἐπιτροπή ἐξετάζει ἐάν οἱ προϋποθέσεις, πού ἀπαριθμοῦνται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 1928/75, ἐπληροῦντο κατά τό χρονικό σημεῖο πού ἐθέσπισε τήν ἐπίμαχη κανονιστική ρύθμιση.

Ὄγκος τῶν πραγματοποιημένων ἤ προβλεπομένων εἰσαγωγῶν

Ἡ Ἐπιτροπή, στηριζομένη στίς στατιστικές τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ὑπηρεσίας Στατιστικῆς (Statistisches Bundesamt), ἀναφέρει

ὅτι οἱ προερχόμενες ἀπό τρίτες χῶρες εἰσαγωγές στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἀνήρχοντο σέ 20 000 τόννους περίπου ἐτησίως πρό τοῦ 1972, σέ 37 633 τόννους κατά τό 1973 καί σέ 20 434 τόννους κατά τό πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1974. Τά μέτρα διασφαλίσεως πού ἐλήφθησαν στίς 30 Αὐγούστου 1974 ἦσαν ἀπρόσφορα γιά νά παρεμποδίσουν τήν εἰσαγωγή 44 140 τόννων κατά τό 1974 καί 37 340 τόννων κατά τό 1975. Τά μέτρα αὐτά ἄρχισαν νά εἶναι ἀποτελεσματικά κατά τό 1976, ἔτος κατά τό ὁποῖο εἰσήχθησαν 26 797 τόννοι. Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἐάν εἶχε καταργήσει τά ἀνωτέρω μέτρα γιά τό τρίτο καί τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1976, οἱ εἰσαγωγές κατά τό ἔτος αὐτό θά εἶχαν ἀνέλθει στά ἐπίπεδα τοῦ 1974. Γιά τό ἑπόμενο ἔτος εἶχε ἐπιτευχθεῖ σταθεροποίηση στούς 29 905 τόννους, ἀλλά ἡ ξαφνική αὔξηση, κατά τόν Μάϊο 1978, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αἰτήσεων ἀδειῶν εἰσαγωγῆς γιά 40 914 τόννους ἐπέβαλε τήν λήψη νέων μέτρων διασφαλίσεως.

Διαθέσιμες ποσότητες στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος

Ἡ Ἐπιτροπή προβαίνει σέ ἐξέταση τῶν ἀποθεμάτων τῶν κυριοτέρων προμηθευτῶν, δηλαδή τῆς Γαλλίας καί τῆς Ὁλλανδίας. Γιά τήν Γαλλία στηρίζεται στίς στατιστικές τῆς Association nationale interprofessionnelle des fruits et légumes transformés. Ὅσον ἀφορᾶ τήν Γαλλία, τό ἀνώτερο ἐπίπεδο ἀποθεμάτων κατά τό 1974 ἦταν 19 000 τόννοι, τό ὁποῖο δέν ὑπερβαίνει αἰσθητῶς τό ἐπίπεδο τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Κατά τό 1975, τό ἐπίπεδο τῶν 24 726 τόννων ἦταν σαφῶς ἀνώτερο τοῦ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου ἀποθεμάτων τῶν ἐτῶν αὐτῶν. Τά μέτρα διασφαλίσεως εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα νά ἐπαναφέρουν τά ἀποθέματα στούς 8 306 τόννους κατά τά τέλη Ἰουνίου 1976. Κατά τά τέλη τοῦ 1976, πού τά διαθέσιμα ἀποθέματα ἔφθασαν ἤδη τούς 5 445 τόννους τόν Ὀκτώβριο καί τούς 4 110 τόννους τόν Δεκέμβριο, κατέστη δυνατή ἡ χαλάρωση, ἀκόμη καί ἡ κατάργηση ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977, τῶν μέτρων διασφαλίσεως. Στήν διάρκεια τῶν δύο ἑπομένων ἐτῶν τά ἀποθέματα στήν Γαλλία διετηρήθησαν μεταξύ 5 000 καί 10 000 τόννων, δηλαδή δέν ἔφθασαν ἐκ νέου στό πρό τοῦ 1974 ἐπίπεδο.

Τά ἀποθέματα στήν Ὁλλανδία ἔφθασαν περίπου τούς 4 500 τόννους στίς ἀρχές τοῦ 1976 καί τούς 3 000 τόννους στά μέσα τοῦ 1976, ἔπεσαν δέ στούς 2 000 τόννους περίπου περί τά τέλη τοῦ 1976.

Ἡ Ἐπιτροπή συνάγει ὅτι ὁ γνωστός ὄγκος τῶν ἀποθεμάτων κατά τόν Ἰούνιο τοῦ 1976 δέν δίδει τήν ἐντύπωση καταστάσεως ἀνεπαρκείας στήν ἀγορά. Ἤδη στό τέλος τοῦ 1976, ὑπῆρχαν ἀκόμη κοινοτικά ἀποθέματα πλέον τῶν 6 000 τόννων.

Ὑφιστάμενες τιμές γιά τά ἐγχώρια προϊόντα στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος

Ἀπό τά ἔγγραφα πού ἔχει στήν διάθεσή της ἡ Ἐπιτροπή προκύπτει ὅτι στήν Γαλλία τό κόστος παραγωγῆς μιᾶς κονσέρβας ἡμίσεος κιλοῦ κονσερβῶν μανιταριῶν πρώτης διαλογῆς ἐκυμαίνετο μεταξύ 1,30 καί 1,40 DM, ὡς τά μέσα τοῦ 1974. Ἐξ αἰτίας τῆς πιέσεως στήν ἀγορά τῶν εἰσαχθέντων κατά τό 1974 προϊόντων ἀπό τρίτες χῶρες οἱ τιμές κατῆλθαν προσωρινῶς στά 1,15 — 1,20 — 1,25 DM, γιά νά ἀνέλθουν στήν συνέχεια στό 1,45 DM, καθ' ὅσον χρόνο ἐφηρμόζοντο τά μέτρα προστασίας δηλαδή στά τέλη τοῦ 1975. Μέχρι τόν Ἰούνιο τοῦ 1976 οἱ τιμές στήν ἀγορά ἐκυμαίνοντο μεταξύ 1,45 καί 1,50 DM. Ἐν τούτοις, ἐξ αἰτίας τῆς συνεχιζομένης πιέσεως τῶν προερχομένων ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντων, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐθεώρησε τότε ἀκόμη ἀναγκαία τήν πλήρη κατάργηση τῶν μέτρων διασφαλίσεως ἀλλά προετίμησε τήν χαλάρωσή τους, λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς φανερῆς ἀνόδου τῶν τιμῶν. Μέχρι τό τέλος τοῦ 1976 ἐσημειώθη νέα ἄνοδος τῶν τιμῶν λόγω χρησιμοποιήσεως κατά ποσοστό μέχρι 70 % ἤ 100 % τῶν ποσοτήτων ἀναφορᾶς πού εἰσήχθησαν ἀπό τό 1973 ἕως τό τέλος τοῦ 1976. Ὁ μέσος ὅρος τιμῶν στήν γερμανική ἀγορά, πού ὑπελογίσθη ἀπό τήν Ὁμοσπονδιακή Ὑπηρεσία Στατιστικῆς, ἐπεβεβαίωσε

ἐκ τῶν ὑστέρων τίς τιμές πού ἐθεωρήθησαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ἀντιπροσωπευτικές. Ἡ ἄνοδος τοῦ ὕψους τῶν τιμῶν ἐντός τῆς Κοινότητος ἀνταπεκρίνετο στούς στόχους τῶν ἐφαρμοσθέντων μέτρων διασφαλίσεως.

Ἐνῶ στήν γερμανική ἀγορά ὁ μέσος ὅρος τιμῶν τῶν εἰσαγομένων προϊόντων ἀπό τήν Γαλλία ὑπερέβαινε πάντοτε τό 1,70 DM ἀνά ½ κιλό μέχρι τό 1971, ἀπό τό 1972 ἕως τό 1975 οἱ τιμές αὐτές κατῆλθαν κάτω τοῦ 1,50 DM. Λόγω τῆς πιέσεως πού ἀσκοῦσαν στήν κοινοτική ἀγορά τά προϊόντα τρίτων χωρῶν, ἰδίως ἀπό τό 1973, παρεμποδίσθη κατ' ἀρχάς κάθε ὁμαλοποίηση τῶν τιμῶν. Οἱ στατιστικές δείχνουν ὅτι μετά τήν λήξη τῶν μέτρων διασφαλίσεως ἔγινε δυνατό νά ἐπιτευχθεῖ καί πάλι, ἀπό τό 1977 μέχρι τό 1979, ἕνας μέσος ὅρος τιμῶν 2,13 — 1,89 καί 1,98 DM.

Τά ἔγγραφα τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἐπιβεβαιώνουν τήν ὕπαρξη «ἀνόδου 90 % καί 100 %, ὅπως ὑποστηρίζει ὅτι διεπίστωσε ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη, ὅσον ἀφορᾶ τίς τιμές τοῦ 1974. Μία τέτοια ἄνοδος δέν ἐπιβεβαιώνεται, ἐπί πλέον, οὔτε ἀπό τά στοιχεῖα τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ὑπηρεσίας Στατιστικῆς, τά ὁποῖα ἀναφέρουν γιά τό 1974 μέση τιμή 1,31 DM ἀνά ½ κιλό καί γιά τό 1976 μέση τιμή 1,81 DM ἀνά ½ κιλό, πράγμα πού ἀντιστοιχεῖ σέ ποσοστό αὐξήσεως 38 %.

Ὑφιστάμενες τιμές γιά τά προϊόντα τρίτων χωρῶν

Οἱ τιμές τῶν κονσερβῶν μανιταριῶν πού προέρχονται ἀπό τίς κυριώτερες τρίτες χῶρες, δηλαδή τήν Ταϊβάν, τήν Λαϊκή Δημοκρατία τῆς Κίνας καί τήν Νότιο Κορέα καί οἱ ὁποῖες ἀνεκοινώθησαν στήν Ἐπιτροπή στά μέσα τοῦ 1974, εἶχαν κατέλθει προσωρινῶς πέραν ἀπό τά 1,20 ἕως 1,10 DM περίπου. Λόγω τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, οἱ τιμές τῶν προσφορῶν ἦσαν κατώτερες κατά 20 % ἕως 30 % περίπου τοῦ κόστους παραγωγῆς τῆς κοινοτικῆς βιομηχανίας καί προεκάλεσαν καθίζηση τῶν τιμῶν τῶν κοινοτικῶν προϊόντων.

Στά μέσα τοῦ 1976, οἱ τιμές γιά τά προϊόντα τρίτων χωρῶν ἦσαν ἀκόμη κατώτερες κατά 10 % τοῦ κόστους τῶν κοινοτικῶν προϊόντων. Κατέστη συνεπῶς ἀναγκαῖο νά διατηρηθοῦν τά μέτρα διασφαλίσεως. Ἡ μέση τιμή καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἦταν αἰσθητῶς χαμηλότερη τῆς μέσης τιμῆς τῶν κοινοτικῶν προϊόντων, ἄν καί διεπιστώνετο κατά τό τέλος τοῦ ἔτους κάποια προσέγγιση. Πρόωρη κατάργηση τῶν μέτρων διασφαλίσεως θά ἐπηρέαζε τήν ἐξέλιξη αὐτή. Ἡ σχετική σταθερότης τιμῶν κατά τό 1977 ἦταν συνέπεια, μεταξύ ἄλλων, τοῦ ἐλεγχομένου συστήματος τιμῶν πού ἐτήρησαν οἱ τρίτες χῶρες.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ἡ Ἐπιτροπή προτείνει νά δοθεῖ ἡ ἀκόλουθη ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Bundesverwaltungsgericht:

«Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ προδικαστικοῦ ἐρωτήματος δέν προέκυψε κανένα στοιχεῖο ἱκανό νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν ΕΟΚ 2107/74, 1412/76 καί 2284/76 τῆς Ἐπιτροπῆς.»

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1982, ἡ ἑταιρία Wünsche Handelsgesellschaft, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν D. Ehle, δικηγόρο Κολωνίας, καί ἡ Ἐπιτροπή, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν M. Hilf, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν M. Van Tyghem, ἐμπειρογνώμονα, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 25ης Μαρτίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ διάταξη τῆς 25ης Μαρτίου 1981, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 25 Μαΐου 1981, τό Bundesverwaltungsgericht ὑπέρβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ἐρώτημα ὡς πρός τό κύρος τοῦ κανονισμοῦ 2107/74 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 8ης Αὐγούστου 1974, περί μέτρων προστασίας κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν (ABl. L 218, σ. 54), καθώς καί τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς 1412/76, τῆς 18ης Ἰουνίου 1976 καί 2284/76, τῆς 21ης Σεπτεμβρίου 1976, περί καθορισμοῦ τοῦ ἐφαρμοστέου ἐπί τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς ποσοστοῦ κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ συστήματος ἀδειῶν εἰσαγωγῆς κονσερβῶν μανιταριῶν, γιά τίς εἰσαγωγές κατά τό τρίτο καί τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1976, ἀντιστοίχως (ABl. L 158, σ. 37 καί ABl. L 258, σ. 5).

2 Οἱ κανονισμοί αὐτοί ἐντάσσονται στά πλαίσια τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως περί κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορῶν στόν τομέα τῶν μεταποιημένων ὀπωροκηπευτικῶν προϊόντων. Ἡ θέσπιση τῶν μέτρων διασφαλίσεως στόν τομέα αὐτό γιά τήν ὑπό κρίση περίοδο ἐρρυθμίσθη, κατ' ἀρχάς, ἀπό τόν κανονισμό 1427/71 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 2ας Ἰουλίου 1971 (ABl. L 151, σ. 5) καί, στήν συνέχεια, ἀπό τόν κανονισμό 1927/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975 (ABl. L 198, σ. 7), τοῦ ὁποίου τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 ἐπαναλαμβάνει κατά λέξη τό ἄρθρο 1 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1427/71:

«Ἐάν ἐντός τῆς Κοινότητος ἡ ἀγορά ἑνός ἤ περισσοτέρων προϊόντων ... ὑφίσταται ἤ ἀπειλεῖται νά ὑποστεῖ, ἐξ αἰτίας τῶν εἰσαγωγῶν ..., σοβαρές διαταραχές πού δύνανται νά θέσουν σέ κίνδυνο τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης, δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν ἐπί τῶν συναλλαγῶν μέ τρίτες χῶρες τά κατάλληλα μέτρα μέχρις ὅτου ἐκλείψει ἡ διαταραχή ἤ ἡ ἀπειλή διαταραχῆς ...»

Ἡ παράγραφος 2 τῶν ἰδίων ἄρθρων ἐπεφόρτιζε τήν Ἐπιτροπή νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα.

3 Τό Συμβούλιο, μέ κανονισμούς πού ἐθέσπισε ταυτοχρόνως (1428/71 καί 1928/75, ἀντιστοίχως), καθώρισε τίς λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων διασφαλίσεως στόν ἀνωτέρω τομέα (ABl. 1971 L 151, σ. 6, καί 1975 L 198, σ. 11). Τό ἄρθρο 1 τῶν κανονισμῶν αὐτῶν καθώριζε ὅτι, προκειμένου νά κριθεῖ ἐάν ὑφίσταται ἤ ὄχι μία κατάσταση, ὅπως ἡ ἀνωτέρω περιγραφομένη, ἔπρεπε νά ληφθοῦν, ἰδίως, ὑπ' ὄψη

«α) ὁ ὄγκος τῶν πραγματοποιημένων ἤ προβλεπομένων εἰσαγωγῶν ἤ ἐξαγωγῶν·

6) τά διαθέσιμα προϊόντα στήν άγορά τῆς Κοινότητος·

γ) οἱ ἐφαρμοζόμενες τιμές στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος γιά τά ἐγχώρια προϊόντα ἤ ἡ προβλεπομένη ἐξέλιξη τῶν τιμῶν αὐτῶν καί ἰδίως ἡ τάση ὑπερβολικῆς πτώσεως ἤ ἀνόδου τους σέ σχέση πρός τίς τιμές τῶν τελευταίων ἐτῶν·

δ) οἱ ἐφαρμοζόμενες τιμές στήν ἀγορά τῆς Κοινότητος ... γιά τά προερχόμενα ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντα καί, ἰδίως, ἡ τάση ὑπερβολικῆς πτώσεώς τους, ἐάν ἡ ἀναφερομένη στήν ἀρχή κατάσταση ὀφείλεται στίς εἰσαγωγές».

Ἐπί πλέον, τό ἄρθρο 2 παράγραφος 2 τῶν κανονισμῶν αὐτῶν προέβλεπε ὅτι τά μέτρα διασφαλίσεως λαμβάνονται μόνον κατά τό μέτρο καί γιά τήν διάρκεια πού εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

4 Κατ' ἐφαρμογή τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς τοῦ Συμβουλίου, ἡ Ἐπιτροπή ἐξέδωσε τόν προαναφερθέντα κανονισμό 2107/74. Στίς αἰτιολογικές σκέψεις του, ἡ Ἐπιτροπή ἐκθέτει ὅτι, κατά τό οἰκονομικό ἔτος 1973 καί τό πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1974, οἱ εἰσαγωγές στήν Κοινότητα κονσερβῶν μανιταριῶν εἶχαν ὑπερβεῖ κατά πολύ αὐτές πού ἐπραγματοποιήθησαν κατά τά προηγούμενα ἔτη, ὅτι οἱ τιμές πού προσέφεραν οἱ τρίτες χῶρες ἦσαν κατά 20 % ἕως 30 % κατώτερες τοῦ κόστους τῆς κοινοτικῆς βιομηχανίας καί ὅτι τά ἀποθέματα κονσερβῶν μανιταριῶν, πού παρήχθησαν ἐντός τῆς Κοινότητος, ἦταν κατά πολύ ἀνώτερα τῶν σημειωθέντων κατά τά προηγούμενα ἔτη.

5 Στό ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπή ἐπεφυλάσσετο νά περιορίσει τίς χορηγούμενες σέ κάθε αἰτούντα ἄδειες εἰσαγωγῆς κατά ποσοστό ἐπί ποσότητος ἀναφορᾶς ἴσης πρός τήν ποσότητα κονσερβῶν μανιταριῶν πού εἰσήγαγε ὁ αἰτῶν ἐντός τῆς Κοινότητος κατά τήν ἀντίστοιχη περίοδο τοῦ 1973 ἤ πρός τήν μέση ποσότητα τῶν εἰσαγωγῶν του κατά τήν αὐτή περίοδο τῶν ἐτῶν 1971-1973. Στήν συνέχεια, ἡ Ἐπιτροπή, μέ διαδοχικούς κανονισμούς, καθώρισε τό ποσοστό αὐτό κατ' ἀρχάς σέ 50 %, κατόπιν σέ 25 %, ἔπειτα σέ 40 % γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1976 καί σέ 55 % γιά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ ἰδίου ἔτους. Μέ τούς δύο προαναφερθέντες κανονισμούς 1412/76 καί 2284/76, τό ποσοστό καθωρίσθη σέ 70 % γιά τό τρίτο τρίμηνο καί σέ 100 % γιά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1976. Τελικῶς, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977, τά μέτρα διασφαλίσεως, πού ἐθεσπίσθησαν μέ τόν κανονισμό 2107/74, κατηργήθησαν.

6 Στίς 9 Ἰουλίου 1976, ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη, Wünsche Handelsgesellschaft, ἐζήτησε ἀπό τίς γερμανικές ἀρχές τήν χορήγηση ἀδείας εἰσαγωγῆς 1 000 τόννων κονσερβῶν μανιταριῶν καταγωγῆς Ταϊβάν. Οἱ ἀρχές ἀπέρριψαν τήν αἴτηση στηριζόμενες στό ἀνωτέρω σύστημα ποσοστώσεων καί ἡ Wünsche ἤσκησε προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Verwaltungsgericht τῆς Φραγκφούρτης ἐπί τοῦ Μάιν ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ διατήρηση τοῦ συστήματος αὐτοῦ πέρα ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1976 δέν ἦταν πλέον δικαιολογημένη. Ἡ προσφυγή αὐτή ἀπερρίφθη καί ἡ ἑταιρία ἤσκησε Revision, χωρίς νά διέλθει ἡ ὑπόθεση ἀπό τούς ἐνδιάμεσους βαθμούς δικαιοδοσίας, ἐνώπιον τοῦ Bundesverwaltungsgericht.

7 Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές τό Bundesverwaltungsgericht ὑπέβαλε πρός τό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Ὁ κανονισμός ΕΟΚ 2107/74 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 8ης Αὐγούστου 1974 περί μέτρων προστασίας κατά τήν εἰσαγωγή κονσερβῶν μανιταριῶν (ABl. L 218, σ. 54), παραβαίνει, καθ' ὅσον διετηρήθη ἐν ἰσχύι πέρα ἀπό τίς 30 Ἰουνίου 1976, τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1927/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, περί ρυθμίσεως τοῦ ἐμπορίου ἐπεξεργασμένων ὀπωροκηπευτικῶν προϊόντων μέ τρίτες χῶρες (ABl. L 198 σ. 7) σέ συνδυασμό μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 1928/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 22ας Ἰουλίου 1975, περί θεσπίσεως τῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων γιά τά μέτρα διασφαλίσεως γιά ἐπεξεργασμένα ὀπωροκηπευτικά προϊόντα (ABl. L 198 σ. 11);»

8 Δεδομένου ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 2107/74 ἀπαιτοῦσαν γιά τήν ἐφαρμογή τους τόν μεταγενέστερο καθορισμό τοῦ ἐφαρμοστέου ποσοστοῦ ἐπί τῆς ποσότητος ἀναφορᾶς καί ὅτι τό ποσοστό αὐτό γιά τά δύο τελευταῖα τρίμηνα τοῦ 1976 καθωρίσθη ἀπό τούς κανονισμούς 1412/76 καί 2284/76, τό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη ἀφορᾶ οὐσιαστικῶς τό κύρος τῶν δύο αὐτῶν κανονισμῶν.

9 Ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι κατά τό 1974 ἡ κατάσταση στήν ἀγορά κονσερβῶν μανιταριῶν δικαιολογοῦσε τήν λήψη μέτρων διασφαλίσεως, ὅπως αὐτά στά ὁποῖα ἀναφέρεται ὁ κανονισμός 2107/74. Ὑποστηρίζει, ὅμως, ὅτι τό ἀργότερο τόν Ἰούνιο 1976 εἶχαν ἐκλείψει ὅλες οἱ προϋποθέσεις γιά τήν διατήρηση τῶν μέτρων αὐτῶν. Ἡ γερμανική ἀγορά κονσερβῶν μανιταριῶν, πρός τήν ὁποία προορίζονται τά 95 % τῶν εἰσαγωγῶν τῆς Κοινότητος, ὑπέφερε τότε ἀπό ἀνεπάρκεια. Πολλές ἄδειες εἰσαγωγῆς πού εἶχαν χορηγηθεῖ δέν ἐξηντλήθησαν, ἐπειδή δέν ὑπῆρχαν προσφορές ἀπό τρίτες χῶρες,

καί ἡ παραγωγή τῆς Κοινότητος, πού εἶναι συγκεντρωμένη πρό πάντων στήν Γαλλία, δέν ἦταν ἐπίσης σέ θέση νά ἱκανοποιήσει τήν ζήτηση τῆς γερμανικῆς ἀγορᾶς. Οἱ ἐφαρμοζόμενες τιμές στήν ἀγορά γιά τά κοινοτικά προϊόντα σημείωσαν αὔξηση κατά 90 % ἕως 100 % μεταξύ τῶν μηνῶν Ἰουλίου-Αὐγούστου 1974 καί Ἰουλίου-Αὐγούστου 1976 καί οἱ τιμές τῶν εἰσαγομένων, κυρίως ἀπό τήν Ταϊβάν, προϊόντων ηὐξήθησαν μερικῶς ἕως 80 % κατά τήν αὐτή περίοδο.

10 Ἡ Ἐπιτροπή, στίς παρατηρήσεις της πού κατέθεσε ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, δηλώνει ὅτι τά στοιχεῖα αὐτά δέν ἀνταποκρίνονται πρός τίς πληροφορίες πού διέθετε κατά τήν ἔκδοση τῶν κανονισμῶν 1412/76 καί 2284/76 καί ἐπιβεβαιώθησαν ἀπό τίς ἐπίσημες στατιστικές πού ἐδημοσιεύθησαν μεταγενεστέρως. Στήν πραγματικότητα, τά μέτρα διασφαλίσεως δέν εἶχαν ἀρχίσει νά παράγουν τά ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα παρά μόνον κατά τά πρῶτα δύο τρίμηνα τοῦ 1976. Κατά τήν στιγμή τῆς ἐκδόσεως τῶν δύο κανονισμῶν, ἡ πραγματική κατάσταση τῆς ἀγορᾶς δέν ἐπέτρεπε ἀκόμη τήν κατάργηση τῶν μέτρων διασφαλίσεως. Τό σταδιακό ἄνοιγμα τῶν συνόρων πρός τίς τρίτες χῶρες ἀπεδεικνύετο ἀπολύτως ἀναγκαῖο γιά νά μή κινδυνεύσει ἡ διαγραφομένη ὁμαλοποίηση τῆς ἀγορᾶς.

11 Ἐν ὄψει τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων ἀπόψεων, πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἐάν ἡ Ἐπιτροπή κατά τόν χρόνο τῆς θεσπίσεως τῶν ἐπιδίκων κανονισμῶν καί λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς καταστάσεως τῆς σχετικῆς ἀγορᾶς καί τῆς ἐξουσίας ἐκτιμήσεως πού διαθέτει σύμφωνα μέ τίς διατάξεις αὐτές, προέβη σέ ὀρθή ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 1927/75 καί τῶν ἄρθρων 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 1928/75. Ἀφοῦ πλέον τοῦ 95 % τῶν εἰσαγωγῶν ἐντός τῆς Κοινότητος κονσερβῶν μανιταριῶν προορίζεται γιά τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἐνδείκνυται γιά τόν σκοπό αὐτό νά ἐξετασθεῖ, πρό πάντων, ἡ κατάσταση στήν γερμανική ἀγορά.

12 Σχετικῶς, ἀπό τά ἀριθμητικά στοιχεῖα πού ἐδημοσίευσε τό Ὁμοσπονδιακό Γραφεῖο Στατιστικῆς (ἐφ' ἑξῆς: Ὁμοσπονδιακό Γραφεῖο) προκύπτει ὅτι ὁ ὄγκος τῶν εἰσαγωγῶν ἀπό τρίτες χῶρες στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας σημείωσε σημαντική ἄνοδο κατά τά ἔτη 1973 καί 1974. Τό 1975, ὁ ὄγκος τῶν εἰσαγωγῶν αὐτῶν ἦταν παρόμοιος πρός τόν ὄγκο τοῦ 1973. Μόλις τό 1976, ὁ ὄγκος τῶν εἰσαγωγῶν σημείωσε πτώση κάτω τοῦ ἐπιπέδου αὐτοῦ, ἄν καί παρέμενε μεγαλύτερος τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Τά μηνιαῖα ἀριθμητικά στοιχεῖα γιά τό 1976 πού προσεκόμισε στό Δικαστήριο ἡ Ἐπιτροπή, κατόπιν αἰτήσεώς του, δείχνουν μικρές διακυμάνσεις ἀπό μήνα σέ μήνα καί, ἐπομένως, δέν ἐπιβεβαιώνουν τήν ἄποψη ὅτι ἀπό τόν Ἰούνιο δέν ὑφίσταντο πλέον προσφορές ἀπό τρίτες χῶρες.

13 Ἀπό τά στοιχεῖα περί τῶν ἀποθεμάτων κονσερβῶν μανιταριῶν στήν Γαλλία, τά ὁποῖα ἐχορήγησε στήν Ἐπιτροπή ἡ Association nationale interprofessionnelle des fruits et légumes transformés, (Ἐθνική Ἐπαγγελματική Ἕνωση Μεταποιητῶν Ὀπωροκηπευτικῶν) προκύπτει σημαντική αὔξηση τῶν ἀποθεμάτων κατά τό 1974 καί 1975, ἰσχυρή δέ μείωσή τους κατά τό 1976. Ἀντιθέτως, συμφώνως πρός τίς στατιστικές τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου, οἱ ἐτήσιοι ἀριθμοί τῶν εἰσαγωγῶν κονσερβῶν μανιταριῶν στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἀπό Κράτη μέλη εἶναι σχεδόν σταθεροί, ὄχι μόνον γιά τήν ὑπό κρίση περίοδο, ἀλλά καί γιά ὅλα τά ἔτη 1972—1978. Οἱ μηνιαῖοι ἀριθμοί γιά τίς εἰσαγωγές αὐτές κατά τό ἔτος 1976 σημειώνουν ἐπίσης μικρές διακυμάνσεις.

14 Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἐφαρμοζόμενες στήν γερμανική ἀγορά τιμές, ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη προσεκόμισε ἐπιστολή ἑνός μεσίτου ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἀμβούργου, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἕναν κατάλογο τιμῶν κονσερβῶν μανιταριῶν προερχομένων ἀπό τρίτες χῶρες, πού ἐξετελώνισε ὁ ἴδιος κατά τήν περίοδο μεταξύ Αὐγούστου 1974 καί Δεκεμβρίου 1976. Ἀπό τόν κατάλογο αὐτό, ὁ ὁποῖος δέν ἀναγράφει τόν ὄγκο τῶν ποσοτήτων πού εἰσήχθησαν, ἀποδεικνύεται ἄνοδος τιμῶν 60 % ἕως 70 % ἀπό τῆς ἀρχῆς τῆς περιόδου αὐτῆς καί τοῦ Ἰουλίου 1976.

15 Μία τόσο σημαντική αὔξηση, ἡ ὁποία ἄλλωστε συνάγεται μόνο ἀπό ἀτελή πληροφοριακά στοιχεῖα, δέν ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τίς στατιστικές τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ γραφείου, ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει ὅτι ἡ ἄνοδος τῶν τιμῶν τῶν προερχομένων ἀπό τρίτες χῶρες κονσερβῶν μανιταριῶν, κατά τήν ἐν λόγω περίοδο, δέν ὑπερέβη τό 30 %. Ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι, συμφώνως πρός τήν αἰτιολογία τοῦ κανονισμοῦ 2107/74, οἱ προσφερόμενες ἀπό τίς τρίτες χῶρες τιμές κατά τό 1974 ἦσαν κατώτερες κατά 20 % ἕως 30 % τῆς τιμῆς κόστους τῆς κοινοτικῆς βιομηχανίας.

16 Τέλος, ὅσον ἀφορᾶ τίς τιμές τῶν προερχομένων ἀπό Κράτη μέλη προϊόντων, οἱ ἀριθμοί τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου δείχνουν ὅτι ὑπέστησαν σημαντική πτώση κατά τήν διάρκεια τῶν ἐτῶν 1972—1974, ὅτι ἀνῆλθαν ἐλαφρῶς τό 1975 καί ὅτι ηὐξήθησαν σημαντικῶς κατά τό ἔτος 1976, μόλις δέ τούς τελευταίους μῆνες τοῦ ἔτους αὐτοῦ — γιά τούς ὁποίους ἄλλωστε δέν διετίθεντο στοιχεῖα κατά τήν ἔκδοση τῶν ἐπιδίκων κανονισμῶν — ἔφθασαν τό ἐπίπεδο τιμῶν τῶν πρό τοῦ 1972 ἐτῶν, ἐκφραζόμενο σέ γερμανικά μάρκα.

17 Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές δέν εἶναι δυνατό νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, ἐκτιμώντας κατά τήν ἔκδοση τῶν προσβαλλομένων κανονισμῶν ὅτι ἡ κατάσταση τῆς ἀγορᾶς δέν ἐπέτρεπε ἀκόμη τήν κατάργηση τῶν θεσπισθέντων τό 1974 μέτρων διασφαλίσεως, ἐνήργησε ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας ἐκτιμήσεως πού διαθέτει.

18 Στό προδικαστικό ἐρώτημα προσήκει, συνεπῶς, ἡ ἀπάντηση ὅτι ἀπό τήν ἐξέταση τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς 1412/76 καί 2284/76 δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κύρος τους.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

19 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία ὑπέβαλε παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σέ αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Bundesverwaltungsgericht, μέ διάταξη τῆς 25ης Μαρτίου 1981, ἀποφαίνεται:

Ἀπό τήν ἐξέταση τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς 1412/76 τῆς 18ης Ἰουνίου 1976 καί 2284/76 τῆς 21ης Σεπτεμβρίου 1976 δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κύρος τους.

Due Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 6 Μαΐου 1982.

Ὁ γραμματεύς

κ.ά.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due